

ROVÁCS MARGIT

KK

1. KORONGOS, „1929 KM” felirattal
Terrakotta relief, mintázott, máz nélkül, 48x42 cm
 2. HALÁSZASSZONYOK, 1968
Terrakotta, korongolt, engobe-os festéssel, 55 cm
 3. PÁRKÁK, 1958 ”KM” jelzéssel, ”Clotho, Lachesis, Atropos” felirattal
Terrakotta, korongolt, engobe-os és fedőmázazás festéssel, 85 cm
 4. KRISZTUS, 1940 körül
Terrakotta, mintázott, 62 cm
 5. NOÉÉK, 1968–70 „Noé, Noéné, Aratát, KM” felirattal
Terrakotta, korongolt, mintázott, fedőmázzal és vésett díszsel, 45x42 cm
 6. VICSORÍTÓ OROSZLÁN, 1957
Terrakotta, korongolt, 36 cm
-
1. BY THE POTTER’S WHEEL, with the inscription
”1929 KM”
Terracotta relief, shaped, without glaze, 48x42 cm
 2. FISHERWOMEN, 1968
Tpracotta, made on the wheel, with glaze, 55 cm
 3. THE FATES, 1958 with the sign ”KM” and the in-
scription ”Clotho, Lachesis, Atropos”
Terracotta, made on the wheel, with glaze and finish
coating, 85 cm
 4. CHRIST, about 1940
Terracotta, shaped, 62 cm
 5. THE NOAHS, 1968–70, with the inscription ”Noah, his
wife, Ararat, KM”
Terracotta, made on the wheel, shaped, with finish coat
and chiselled ornaments, 45x42 cm
 6. SNARLING LION, 1957
Terracotta, made on the wheel, 36 cm

A festői Szentendre egyik leghíresebb látványossága az egykori Vastagh-házban berendezett Kovács Margit múzeum.

Kevés művész képes annyira továbbélni műveiben, mint ez a sokat szenvedett ember, akinek minden öröme, hite, szenvedése alkotássá változott. Az agyag – mestersége címe-re – nem alapanyag volt számára, hanem kifejezési lehetőség, amely átlényegülten adta vissza alkotó keze melegét, emberi lényének fényét.

Művészete korszakot jelöl a modern magyar kerámia történetében. Humanitás, hit az életben, a szépség öröme, az anyag és a megmunkálás törvényeinek tisztelete, virtuóz technika jellemzi. Témaköre kifogyhatatlanul gazdag, változatos: reális hangvételi portré, súlyos mondanivalójú bibliai kompozíció, pompásan jellemzett, humoros, groteszk figurák és életképek, munkajelenetek és balladás tömörségű, népdal sugallta nagy képek, zsúfolt díszű korsók, tálak egyaránt kikerültek kezéből. Világa egységes hatású, sajátosan egyéni hangú, a hazai tájban gyökerező, ugyanakkor modern és európai. Művészete a bartóki tiszta forráshoz hasonlatos.

1902. november 30-án született Győrött. Művészeti tanulmányait grafikusként 1924-ben, Jaschik Álmos magániskolájában kezdte. Az itt elsajátított, lágyan hullámzó, kissé szecessziós hangvételi díszítés haláláig megőrződött formavilágában. Később érdeklődése a kerámia felé fordult. Először a budapesti Iparművészeti Iskolában, majd 1926–28-ig Bécsben, a Wiener Werkstätte egyik tagjánál, Hertha Buchernél sajátította el a mesterséget. 1928–29-ben Münchenben, Karl Killernél és A. Niemeyernél, a Staatsschule für Angewandte Kunstban képezte tovább magát. Főleg vallásos kompozíciókat mintázott. 1932-ben Koppenhágában J. F. Willumsennél, 1933-ban Sèvres-ben járt tanulmányúton.

1928-ban itthon, a Tamás galériában mutatkozott be először munkáival.

Pályája gyorsan ívelt felfelé, a harmincas évektől kezdve már az élvonalba tartozott, egészen 1977. június 4-én bekövetkezett haláláig. Külföldi útjának művészi tapasztalataiból, saját élményeiből és a magyar népművészetből egyéni

formanyelvet alakított ki magának, amely a múltó évtizedek során többször változott ugyan, de mindig jellegzetesen Kovács Margit-i maradt. Fiatalságában alkotókedve sokoldalúságát különféle színes mázas edények sora, reliefek, kisplasztikák és korongolt figurái bizonyították, melyeknek utolérhetetlen mestere maradt haláláig. 1929-ben készített Korongos című reliefje mesterségének címere, kis életkép, mely múzeuma falán is látható.

Madonnái, a középkort és a bizánci mozaikokat idéző, nyúlánk, esendő szentjei, magyaros zsánerfigurái a teremtés örömét árasztják magukból (Zsömlélány, 1933–34; Kisininas, 1934; Kuglóf-Madonna, 1939; Pólyázó Madonna, 1942; Salome, 1943–44).

A felszabadulás után művészete kiteljesedett. Stílusa beérett, a kerámia minden ágában kiemelkedő értékeket hozott létre. Munkásságában a figurális elem játszotta a főszerepet. Technikai, ábrázolásbeli nehézségeket nem ismert. Pazar bőségben sorjázó művei elismerést, hírnevet, évtizedekig tartó hazai és külföldi ünneplést, magas kitüntetéseket hoztak számára. Fogalomná vált alkotásai expresszív módon sűrített, kerámiába álmodott mesék, akár nagyméretű falképeit vagy reliefjeit nézzük („Bort Búzátk Békességet”, 1942; Piac, 1961, „Almát vegyenek, halat tessék”). Tárgyukat a falusi életből merítik, ahol Kovács Margit gyermekéveit töltötte. Ilyen emlék a többször megmintázott piaci jelenet, de figuráinak nagy része is, mint a Halászasszonyok, a Kenyérszegő nagyméretű figurája 1952-ből vagy a Siratóasszonyok sora (1958–60), melyekben a háborúból szeretteiket hazaváró asszonyoknak állít emléket.

Első nagyméretű figurája a Szoptató, 1948-ban készült, melyet évek során számos mű követett (Fonó, 1953; Párkák 1958). A mitológiai alakokat is a magyar tájba idézte. Ezekben a figuráiban a szobrászi formálás, az emberábrázolás, a különféle lelkiállapotok rögzítése és a dekorativitás magas fokon alkot szintézist. Éles pszichológiai érzék jellemezte kis figuráskáit is, tárgyuk legyen akár bibliai (Júdás csókja, 1956; Krisztus, 1940; Noéék, 1968–70), akár a századvégi kispolgári vagy falusi élet.

Az emberi érzések széles skáláján játszott a családi élet megjelenítésében és különös érzékenységgel mintázta meg

az öreg, fáradt szegényembereket (A nagy család, 1962; Az öreg csósz, 1958; Nefelejtskékszemű koldusasszony, 1970; Vasárnap, 1973).

Saját magát mintázta meg elesett, idős édesanyját átölelve „Melyik immár az anya és melyik a gyermek” (1974) című mélyértelmű, az élet mulandóságát kifejező alkotásán.

Állatplasztikái is inkább biblikus vagy heraldikus felfogású, edénnyel kombinált plasztikák, mint a négy evangélista korsó. Nagyerejű – bár méretei kicsinyek – az 1957-es „Vicsorító oroszlán” színes fedőmázás figurája.

Kovács Margit műveiben az élet nagy kérdéseire mélyen elgondolkoztató, korszerű, maradandó és európai rangú válaszokat adott.

One of the greatest sights of the picturesque Szentendre is the Margit Kovács Museum, placed in the mansion that used to be called the Vastagh House.

Small is the number of the artists, who are capable to live on in their creatures like this much-suffered woman, whose every piece of joy, hope and suffering has become a work of art. The clay never ment just raw material for her, but a possibility to express herself, which – transubstantiated – reflects the warmth of her hands, the shine of her personality.

Her art marks an era in the history of the modern Hungarian ceramics. It is characterised by humaneness, faith in life, the joy of beauty, the respect to the laws of the matter and that of moulding and also by virtuosic technique. Her scope of themes is inexhaustively rich and diversified: it includes realistic portraits, biblical compositions with a message, magnificently characterised, grotesque figures and genres, scenes of work, balladlike brief and folksong-inspired large pictures, heavily ornamented pitchers and platters. Her artistic world actually gives a homogenous impression, it has a particularly unique appearance, rooted in her homeland, and at the same time it is modern and European. Her art resembles the Bartókian "clear spring".

She was born in Győr, on the 30th of November, 1902. She began her art studies as a graphic artist in the private school of Álmos Jaschik in 1924. The gently rippling, in tone somewhat secessionist ornamentation, that she had attained in that school, can be followed throughout her lifework. Later her artistic interest turned to ceramics. She began her studies in the Budapest School of Applied Arts and became a past master in Vienna in the years of 1926–28, learning from one of the members of the Wiener Werkstätte, from Hertha Bucher. In 1928–29 she still continued her education in München, in the Staatsschule für Angewandte Kunst, under the instruction of Karl Killer and A. Niemeyer. At that time she mainly formed religious compositions. In 1932 she went on a study-tour to Copenhagen to J. F. Willumsen and in 1933 to Sèvres.

In Hungary she introduced her works for the first time in the Tamás Gallery in 1928.

Her star was rising rapidly, even from the 1930s she belonged to the vanguard and continued to do so up until the 11th of June, 1977, the day when she died. On the basis of her travellings abroad, from her own experiences and from the Hungarian folk art she developed her private form of expression, which, though changed for some time during the passing decades, basically has remained characteristically "Margit Kovács-style". The versatility of her creativeness in her youth is testified by the wide range of colourful glazed pottery, relieves, statuettes and wheeled figurines, the branch of which she has remained the unsurpassable master till the end of her life. A relief "By the Potter's Wheel", made in 1929 is the signboard of her craft. It is a small genre, which also can be seen on the wall of the museum.

Her madonnas, the slender, frail saints, recalling the Middle Ages and the Byzantine mosaics, her typically Hungarian figurines all radiate the joy of creation (Girl with Rolls, 1933–1934; Errand-boy, 1934; Potcake-Madonna, 1939; The Swaddling Madonna, 1942; Salome 1943–44).

After the liberation her art became complete. Her style became ripe, she created outstanding value in all branches of ceramics. The figural element always played the main role in her artistic activity. She simply never knew technical or representational difficulties. Her extremely abundant

life-work brought her recognition, fame, decades-long celebration home and abroad, high rewards. Her expressively brief works are tales dreamed in ceramics, whether it is her large pictures or relieves (Felicitation, 1942; Market, 1961; "Fine apple, fine fish"). They all draw their subject from the village life, where Margit Kovács spent her childhood. Such a memory is the market scene, cited many times, but the majority of her figures as well, such as the Fisherwomen, the large figure of the Breadslicing one from 1952 or the Line of Mourners (1958–60), a monument to the memory of the women waiting for the return of their loved ones from the war.

Her first large figure, Mother Nursing Her Child was made in 1948, which was followed by several similar works (Spinner, 1953; The Fates, 1958). She formed her mythological figures into Hungarian scenery as well. In these figures the sculpturesque modelling, the portrayal, reflecting of different states of mind and decorativeness forms a synthesis on a high level. The sharp psychological sense is also characteristic of her small figurines, whether they are of biblical subject (The Kiss of Judas, 1956; Christ, 1940; The Noahs, 1968–70), or depicting the petty bourgeois or village life of the end of the century.

When representing family life she played with a wide range of emotions, depicted the old, tired and poor people with special sensitivity (The Big Family, 1962; The Old Field-guard, 1958; The Beggarwoman with Forget-me-not-blue Eyes, 1970; Sunday, 1973).

She formed herself embracing her old, downcast mother in a profound work of art, expressing the transience of life, the title of which is "Now Which One is the Mother and Which One is the Child?"

Her animal statuettes are mainly of biblical topic or they are in a heraldic approach combined with crocheries, like the four evangelist pithers. Despite its small size her coated figurine, the "Snarling Lion" made in 1957 is very impressive.

In her works Margit Kovács gave to the big questions of life rather thought-provoking, up-to-date, lasting and European-rate answers.

Eine der grössten Sehenswürdigkeiten des malerischen Szentendre ist das im ehemaligen Vastagh-Haus eingerichtete Margit Kovács Museum. Nur wenige Künstler sind imstande, so in ihren Werken aufzugehen, wie diese durch viel Leid geprägte Frau, die jede ihrer Freuden, ihren Glauben und ihre Qualen in künstlerisches Schaffen umsetzte.

Der Ton, für sie nicht einfach nur Handwerksmaterial, sondern Grundlage für Ausdrucksmöglichkeiten, strahlt verwandelt noch die Wärme der formenden Hände, den Glanz eines menschlichen Wesens aus.

Ihre Kunst markiert eine Epoche in der ungarischen Geschichte der modernen Keramik. Humanität, Glauben an das Leben, Freude an der Schönheit, Achtung der Beschaffenheit des Materials und seiner Bearbeitung, sowie virtuose Technik charakterisieren sie.

Ihr Themenkreis ist unerschöpflich reich und mannigfaltig: an die Realität anklingende Porträts, biblische Kompositionen mit tiefgründiger Aussage, brillant charakterisierte, humorvolle oder groteske Figuren und Genrebilder, Arbeitsszenen und balladesk gedrängte, vom Volkslied inspirierte grosse Bilder oder auch reichverzierte Krüge und Schüsseln wurden gleichwohl von ihren Händen geschaffen.

Ihre Welt ist von homogener Wirkung, von eigenem persönlichem Klang, in der heimatlichen Landschaft verwurzelt, dennoch europäisch und modern.

Eine Kunst, die an die "reine Quelle" bei Béla Bartók erinnert.

Margit Kovács wurde am 30. November 1902 in Győr geboren. In der Privatschule von Álmos Jaschik begann sie als Grafiker 1924 ihre künstlerische Ausbildung. Was sie sich hier aneignete, die weich schwingende, ein wenig an den Jugendstil anklingende Verzierung, erhält sich in ihrer Formenwelt bis zu ihrem Tode.

Später wendet sich ihr Interesse der Keramik zu. Hierin eignet sie sich die Fertigkeiten zunächst in der Budapester Gebrauchskunstschule an, dann von 1926 bis 1928 in Wien bei Hertha Bucher, eines der Mitglieder der Wiener Werkstätte.

In den Jahren 1928–29 bildet sie sich bei Karl Killer und A. Niemeyer an der Staatsschule für Angewandte Kunst in München weiter. In dieser Zeit gestaltet sie hauptsächlich religiöse Kompositionen. 1932 war sie auf einer Studienreise in Kopenhagen bei J. F. Willumsen und 1933 in Sèvres.

1928 hatte sie zum ersten Mal zu Hause in der Galerie Tamás ihre Arbeiten ausgestellt.

Mit den dreissiger Jahren beginnend, steigt sie auf ihrer künstlerischen Laufbahn immer höher und gehörte bis zu ihrem am 4. Juni 1977 eintretenden Tode zur vordersten Linie der Künstler.

Durch ihre künstlerischen Erfahrungen im Ausland, den eigenen Erlebnissen und von der ungarischen Volkskunst beeinflusst, entwickelt sich ihre individuelle Formensprache, die sich in den verlaufenden Jahrzehnten zwar mehrmals wandelte, aber dennoch unverkennbar immer die der Margit Kovács blieb.

In ihrer Jugend zeugte ihre Modellierlust eine Reihe von vielseitigen, verschiedenfarbig glasierten Gefässen, Reliefs, Kleinplastiken und auf der Töpferscheibe gedrehte Figuren, deren unerreichbarer Meister sie bis zu ihrem Tode blieb. Das 1929 mit dem Titel "Korongos" (etwa "Der Töpfernde") entstandene Relief belegt hierin ihre Meisterschaft; ein kleines Genrebild, das ebenfalls an der Wand des Museums zu betrachten ist. Ihre Madonnen, die an das Mittelalter und die Byzanzer Mosaike erinnern, sind schlanke, gebrechliche Heilige, wohingegen die Genrefiguren echt ungarisches Gepräge haben, aus denen noch die Freude beim Erschaffen atmet: "Zsömlélány" ("Das Semmelmädchen"), 1933–34; "Kisinas" ("Der Lehrbub"), 1934; "Kuglóf-Madonna" ("Die Gugelhupfmadonna"), 1939; "Pólyázó Madonna" ("Die wickelnde Madonna"), 1942; "Salome", 1943–44.

Nach der Befreiung vom Faschismus kam ihre Kunst zur vollen Entfaltung. Ihr Stil war gereift, in allen Zweigen der Keramik brachte sie Bemerkenswertes hervor. Dabei dominierte in ihrer Arbeit das figürliche Element. Technische oder darstellerische Schwierigkeiten kannte sie nicht.

In verschwenderischer Fülle erhielt sie für ihre homogenen Kunstwerke Anerkennung, Reputation und über Jahrzehnte hinweg Ehrungen im In- und Ausland, sowie hohe Auszeichnungen.

Ihre Werke wurden zu einem Begriff für expressiv verdichtete, in Keramik erträumte Märchen, ganz gleich, ob man dabei ihre grossformatigen Wandbilder oder ihre Reliefs betrachtet: "Bort Búzát Békességet" ("Den Wein, Den Weizen, Den Frieden"), 1942; "Piac" – "Almát vegyenek, halat tessék!" ("Markt" – "Kaufen Sie Apfel, Fische bitte!"), 1961.

Die Stoffe sind dem Dorfleben entnommen, wo Margit Kovács ihre Kindheit verbrachte. Eine solcher Erinnerungen ist die mehrmals geformte Marktszene, aber zum grossen Teil auch ihre Figuren, wie die grossförmig angelegte "Kenyérszegő" ("Die Brotschneiderin") aus dem Jahre 1952 oder die Reihe der "Siratóasszonyok" ("Trauerfrauen") zwischen 1958 und 1960, in welcher sie den Frauen, die ihre Lieben aus dem Krieg nach Hause sehnen, ein Denkmal setzt.

Ihre erste grossformatige Figur ist "Szoptató" ("Die Stillende"), 1948 entstanden, der in den weiteren Jahren zahlreiche folgten: "Fonó" ("Die Spinnerin"), 1953; "Párkák" ("Die Parzen"), 1958.

Die mythologischen Gestalten stellt sie ebenfalls in die ungarische Landschaft. In diesen Figuren schafft sie eine Synthese aus bildhauerischer Gestaltung, Menschendarstellung, verschiedenartigem Festhalten seelischer Zustände und einer auf hohem Niveau stehenden Dekoration. Auch ihre kleinen Plastiken sind durch feinfühliges psychologisches Ampfinden gekennzeichnet, gleichwohl, ob es biblische Stoffe, wie z.B. "Júdás csókja" ("Judas' Kuss"), 1956; "Krisztus" ("Christus"), 1940, oder; "Noéék" (etwa "Die Noahs"), 1968–70; Themen aus dem Kleinbürgertum am Ende des vorigen Jahrhunderts oder aber Szenen aus dem Dorfleben sind. In der Darstellung des Familienlebens nahmen die menschlichen Gefühle einen breiten Raum ein und mit besonderer Feinfühligkeit gestaltete sie die alten, müden und armen Menschen:

„A nagy család” („Die grosse Familie”), 1962; „Az öreg csősz” („Der alte Flurhüter”), 1958; „Nefejejtskékszemű koldusasszony” („Dar vergissmeinnichtblauäugige Bettelweib”), 1970; „Vasárnap” („Sonntag”), 1973.

Sie stellte sich selbst, ihre gebrechliche alte Mutter umarmend, dar. Dieser Darstellung gab sie, um die Vergänglichkeit des Lebens auszudrücken, den tiefsinnigen Titel: „Melyik immár az anya és melyik a gyermek?” („Wer ist nunmehr die Mutter und wer das Kind?”), 1974.

Ihre Tierplastiken sind auch eher von biblischer oder heraldischer Denkart gezeugte Kombinationen aus Gefässen und figürlichen Darstellungen, wie z.B. der „Négy evangélista korsó” („Vier – Evangelisten – Krug”).

Sehr kraftvoll, obgleich kleinformatisch, ist der 1957 entstandene „Vicsorító oroslán” („Zähne fletschende Löwe”), eine farbige Figur mir Deckglasur.

Margit Kovács hat in ihren Werken auf die grossen Fragen des Lebens eine tief zum Nachdenken anregende, zeitgemässe und dauerhafte Antwort von europäischem Rang gegeben.

Одно из известнейших достопримечательностей живописного городка Сентэндрэ – музей Маргит Ковач, разместившийся в бывшем доме семьи Ваштаг.

Немного найдется художников, продолжающих жить в своих произведениях так, как этот много перенесший человек, все радости, вера и страдания которого вылились в его творчество. Глина была не только основным материалом ее ремесла, но и средством самовыражения. Преобразуясь, материал возвращал тепло творящих рук, свет человеческого существа.

Искусство Маргит Ковач – это веха в истории современной венгерской керамики. Гуманизм, вера в

жизнь, радость прекрасного, уважение законов обращения с материалом, виртуозная техника — вот что характеризует мастерство художницы по керамике. Тематика творчества Маргит Ковач неиссякаемо богата и разнообразна: реалистические портреты, библейские композиции с весомым содержанием, великолепно охарактеризованные, юмористические, гротескные фигуры, картины быта и сцены трудовой жизни, большие картины с лаконичностью баллад и навеянные фольклором, богато украшенные сосуды и кувшины, блюда и тарелки выходили из-под рук художницы. Мир ее создает впечатление цельности, носит особый индивидуальный характер, уходящий корнями в венгерскую культуру, но в то же время отражающий современный европейский образ мышления. Искусство мастера можно сравнить с чистотой источников Белы Бартока.

Маргит Ковач родилась 30 ноября 1902 года в городе Дьёр. Свой творческий путь она начала графиком в 1924 году в частной школе Алмоша Яшика. Мягко волнистый, слегка сецессионного характера стиль украшения, которым художница овладела в мастерской Яшика, она сохранила до последних лет своей жизни. Позже ее интерес сместился в сторону керамики. Мастерством художницы по керамике она начала овладевать сначала в Будапештской школе прикладного искусства, а затем в 1926—28 годах в Вене в мастерской Херта Бухерна — одного из членов Wiener Werkstätte. В 1928—29 годах она совершенствовала свое мастерство в Мюнхене у Карла Киллера и А. Ниемеiera в Staatsschule für Angewandte Kunst. Здесь Маргит Ковач лепила композиции в основном на религиозные темы. 1932 и 1933 годы — период стажировок, сначала в Копенгагене у Й. Ф. Виллумсена, а затем в Севресе. Впервые свои произведения в Венгрии Маргит Ковач выставила в 1928 году в галерее Тамаша.

Творчество Маргит Ковач быстро получило всеобщее признание. Начиная с тридцатых годов до последнего дня своей жизни — 4 июня 1977 года — она

находилась в ряду лучших представителей художников по керамике. Черпая опыт из поездок за границу, опираясь на собственное видение мира и венгерское народное творчество, она создала свой собственный уникальный язык выразительности, хотя и претерпевший многочисленные изменения в течение десятилетий, все же навсегда оставшийся типично "ковач-маргитским". О многогранности творческой фантазии в молодые годы свидетельствует целая серия цветных глазурованных тарелок, рельефы, фигуры, сделанные на круге и произведения малой пластики, непревзойденным мастером которых она осталась до самой своей смерти. В 1929 году Маргит Ковач сделала для своего знака небольшую житейскую сцену под названием "Гончар", которая украшает одну из стен музея.

Ее Мадонны, восходящие к средним векам и к византийской мозаике, тонкие, порочные фигуры святыц, выполненные в венгерском народном духе жанровые фигуры источают радость созидания (Девушка-булочка, 1933—34; Маленький слуга, 1934; Мадонна — Куглоф, 1939; Пеленающая Мадонна, 1942; Саломея, 1943—44).

В период после освобождения Венгрии от фашистских захватчиков талант Маргит Ковач расцветает в полную силу: окончательно формируется художественный стиль, во всех направлениях керамического искусства она создает выдающиеся ценности. В ее произведениях доминировали фигуральные элементы. Маргит Ковач не испытывала затруднений ни с точки зрения техники исполнения, ни с точки зрения изображения. Произведения, отличающиеся своим огромным разнообразием, получили широкое признание, принесли заслуженную славу мастеру, которая не убывала в течение нескольких десятилетий. За свою творческую деятельность Маргит Ковач была удостоена многих высоких наград. Отлитые в керамику экспрессивно сконцентрированные и навеянные мечтой сказки — будь то крупные настенные картины или же рельефы — стали понятием ("Вина, пшеницы, мира", 1942; Рынок, 1961, "Купите яблок, рыбу, пожалуйста"). Сюжет для своих произведений Маргит Ковач

часто черпает из деревенской жизни, хорошо знакомой ей по своему детству. Об этом свидетельствует много раз повторяющиеся сцены рынка, а также и большинство фигур, как например, "Рыбачки", "Режущая хлеб" (1952) или же цикл "Плачущие женщины" (1958—60), в котором она увековечила память о женщинах, ждущих домой с войны своих близких.

Первая крупная фигура — "Кормящая грудью" — была выполнена в 1948 году, за которой затем последовали: "Прядильщица", 1953; "Парки", 1958. Мифические фигуры Маргит Ковач также несут на себе отпечаток венгерского пейзажа. В них на высоком уровне проявился синтез скульптурной техники, декоративности, изображения человека и отображения различного душевного состояния. Тонким психологизмом отличается и малая пластика, темой для которой послужили как библейские, так и мещанские и сельские мотивы конца прошлого века (Поцелуй Иуды, 1956; Христос, 1940; Семья Ное, 1968—70).

Широкая гамма человеческих чувств прослеживается и в произведениях художницы, отобразившей семейную жизнь, особенно старых, уставших и бедных людей (Большая семья, 1962; Старый сторож, 1958; Просительница милостыни с глазами-незабудками, 1970; Воскресенье, 1973).

Маргит Ковач создала свой автопортрет в глубоком по философскому значению произведении "Где же мать, а где же теперь ребенок" (1974), в котором, обнимая свою престарелую, беспомощную мать, она подчеркивает тленность бытия.

Фигуры животных у художницы носят, скорее, библейский или геральдический характер, комбинируясь с тарелками или сосудами, как например, в случае четырех лютеранских кувшинов. Большой выразительной силы, хотя и небольших размеров — цветная глазурованная фигура "Оскалившийся лев" 1957 года.

В своих произведениях Маргит Ковач стремилась поделиться мыслями, глубоко выношенными, зрелыми, отражающими современный, европейский образ мышления, касающимися глобальных вопросов жизни.

1. DER TÖPFERNDE, mit Signum "KM 1929"
Relief aus Terakotta, modelliert, unglasiert, 48x42 cm
2. FISCHERFRAUEN, 1968
Terakotta, auf der Töpferscheibe gedreht, engobiert, 55 cm
3. PARZEN, 1958, mit Signum "KM" und Aufschrift
"Clotho, Lachesis, Atropos"
Terakotta, gedreht, mit Engobe- und Deckglasurüberzug, 85 cm
4. CHRISTUS, um 1940
Terakotta, modelliert, 62 cm
5. NOAHS FAMILIE, 1968–70, mit Signum "KM" und
Aufschrift "Noah, Noahs Frau, Ararat"
Terakotta, gedreht und modelliert, mit Deckglasur und
eingravierter Verzierung, 45x42 cm
6. ZÄHNE FLETSCHENDER LÖWE, 1957
Terakotta, gedreht, 36 cm

1. ГОНЧАР, надпись: "1929, KM"
Теракоттовый рельеф, лепка, без глазури, 48x42 см
2. РЫБАЧКИ, 1968
Теракотта, гончарный круг, ангоб, 55 см
3. ПАРКИ, 1958 со знаком "KM", с надписью
"Clotho, Lachesis, Atropos"
Теракотта, гончарный круг, ангоб, глазурь, 85 см
4. ХРИСТОС, около 1940
Теракотта, лепка, 62 см
5. СЕМЬЯ НОЕ, 1968–70, с надписью "Ное, жена Ное,
Араат, KM"
Теракотта, гончарный круг, лепка, глазурь, резные
украшения, 45x42 см
6. ОСКАЛИВШИЙСЯ ЛЕВ, 1957
Теракотта, гончарный круг, 36 см

Írta: Brestyánszky Ilona
Fényképezte: Tahin Gyula
Szerkesztette: Pásztor László

© Magyar Diafilmgyártó Vállalat
Budapest, 1987

1. sorozat